

Pavel Zelinka
„drží“ prázdniny,
i když už neučí

Talenty kantora za školou

Ted jsou ale prázdniny, a i když absolvent ústecké Pedagogické fakulty a dlouholetý učitel Pavel Zelinka před pár roky pověsil kantořinu definitivně na hřebík, tradici dvou měsíců volna se svou ženou Evou, rovněž učitelkou, dodržují.

„Není na škodu, když si nejen já odpočinu, ale i své lidi nechám pracovat samostatně, dám jim trochu vydechnout,“ vysvětluje Pavel Zelinka, kterému přátelé neřeknou jinak než Zelí, svou taktiku kosmetického poradce Oriflame v pozici zlatého direktora. Za 19 let, po které pro tuto značku švédské přírodní kosmetiky pracuje, má ve své linii kolem tisícovky lidí a spoustu zkušeností, jak sebe i je motivovat ke stále vyšším výkonům. „Jasně, od školy se to vlastně zase až tak moc neliší. Jenže tady pracujete s lidmi, kteří mají zájem, chtějí něco dokázat, což se bohužel o většině dětí na základních školách říct nedá.“

Zklamání z poměrů vládnoucích ve školství včetně nízkého platu byl důvod, který Pavla Zelinku přivedl do řad kosmetických poradců. Jak se ke šminkám a krémům dostal?

„Do sboru přišla nová síla. Chlap. Brzy ale kolegyně hlásily: ‚Holky, on je nějaký divnej – prodává kosmetiku.‘ Jednou jsem ho pozval k nám domů na večeři. Slovo dalo slovo, vysvětlil mi, jak to v Oriflame funguje, a tak jsem to taky zkusil.“

Zpočátku šlo jen o „přivýdělek“. Vedle rukodělného talentu (největší koníček Pavla Zelinky je řezbářství) však v sobě objevil

i obchodní nadání. „Oriflame pro mě není v první řadě kosmetika – tuby a kelímky s krémičky, flakony s voňavkami nebo rtěnky. Tyhle věcičky zajímají ženské. Já vidím dobře prodejné zboží. Vysokou kvalitu. Respektování ekologických zásad. Baví mě marketing, promyšlený a ověřený postup, který se v Oriflame jmenuje Cesta k úspěchu.“

Práce v Oriflame vyžaduje – stejně jako konatořina – umět se postavit před lidi, dokázat vysvětlit podstatu, být systematický a důsledný.

A v případě Pavla Zelinky se úspěch opravdu dostavil – vyjádřený penězi i uznáním, kterého se ve školství nedočkal. Schopnosti a zkušenosti pedagoga se mu však hodily. Jeho práce v Oriflame vyžaduje podobné předpoklady jako za katedrou: umět se postavit před lidi, dokázat vysvětlit podstatu, být komunikativní a přitom systematický a důsledný. „Jen jsem za ni měl dvakrát víc než ve škole,“ směje se už dnes zcela „volný“ Pavel Zelinka. Právě svobody a nezávislosti si na své „nové profesi“ cení nejvíc. „Nic vám nespadne do klína bez přičinění. Najezdím tisíce kilometrů v autě, denně mluvím se spoustou lidí, pořádáme s manželkou dvakrát ročně víkendová školení u Úštěku,

Voda šplouchá přes kameny, vytváří drobné vodopády, aby nakonec skončila v malém jezírku, odkud ji čerpadlo vytlačí zase zpátky. Uklidňující koloběh, uzavřený kruh. Včera ho Pavel Zelinka uvedl do provozu a je na něj náležitě pyšný. Přestože jinak zřejmě vyznává spíš přímku – směr dopředu.

Anděl, kterého právě „na zakázku“ vyřezává, je zatím v počátečním stadiu

kde prakticky nezavřu pusou. Je to prostě normální práce. Ale jsem svým pánem, nikdo mě neotravuje nějakými nesmyslnými příkazy. A věřím, že do důchodu odejdu v psychické pohodě.

To by se mi ve školství asi podařilo stěžít,“ směje se, byť asi trochu s hořkostí, Pavel Zelinka. Tvrdí, že se mu po tabuli (dnes už často magnetické, na kterou se píše fixou) ani po dílnách (to byl jeho hlavní obor) nestýská. Ostatně všemi ostatními profesemi záviděnou největší výhodou školství – prázdniny – si udělá, kdy chce. Na chatě v půvabném kraji nad řekou Střelou, kde čas volna tráví, přibude tu umělý potůček, tu nějaký vyřezaný artefakt. Talent (ať už obchodní, nebo řezbářský) se zkrátka umlčet nedá! ■